

JO WATSON

Fakt šílená

*Zbrusu nový příběh
od královny vtipné romantiky*

Fakt šílená jako já

Copyright © 2020 Jo Watson

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Vargová, 2022

Cover © Adéla Korbělářová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2894-7 (pdf)

JO WATSON

Fakt šílená jako já

*Tuto knihu věnuji Ozzymu, který v době jejího
vzniku odešel do psího ráje – po šestnácti letech,
kdy lovil, skákal, běhal, hrál si, štěkal, nechal
se drbat a dělal mi společnost při psaní.*

PROLOG

Vždycky jsem chtěla být někdo.

Ale ne jen tak ledajaký někdo. Někdo, kým chce být každý. A než mě za to začnete soudit, poslechněte si, proč je to pro mě tak důležité.

Psal se rok 1995. Byly mi čtyři roky a měla jsem před sebou velkou budoucnost. Byla jsem plná nadějí jako nikdo jiný na celém světě, protože maminka a já jsme se každý rok ucházely o titul Miss Sedmikráska. Byla to ta největší soutěž krásy ve městě a my ji pokaždé vyhrály. Miss Sedmikráska byla naše společná chvíle, společná aktivita matky a dcery. A ty byly velmi, velmi vzácné.

Ale pak, v roce 1996, se všechno změnilo. Narodila se Jess a máma byla moc vyčerpaná a přetížená na to, aby si na Miss Sedmikrásku vůbec vzpomněla. Moc vyčerpaná a přetížená, aby si vzpomněla dokonce i na mě. Jednoho dne jsem zkrátka přestala existovat. Zapadla jsem pod hromadu plenek, lahví, bezesných nocí, pláče, přesnídávek a nočních a víkendových směn navíc, aby nás máma uživila. A tehdy, v čase osamělosti (jak jsem to pro sebe nazvala), jsem se poprvé začala utěšovat jídlem.

Živě si vybavuji tu objevnou chvíli, kdy jsem zjistila, že babiččin čerstvě upečený jablečný koláč dokáže překrýt tolik

špatných pocitů, že sousta chutných, tučných, přeslazených dobrot mají magickou schopnost zažehnat negativní emoce a zmírnit mou osamělost. Neměla jsem tušení, co všechno dokáže jeden pořádný kus koláče.

Když potom nastal rok 1997 a máma přestala být moc vyčerpaná a přetížená na Miss Sedmikrásku, byla jsem po dlouhé době znovu šťastná. Znovu jsem byla plná nadějí – velkých, opravdu velkých. Až do chvíle, kdy mě matka vzala ke krejčově. Nikdy nezapomenu, jak se ta žena zatvářila. Na ten výraz a šepot, jenž následoval, když vzala do ruky metr. A samozřejmě nezapomenu ani na matčin výraz. *Naprosté zklamání.*

V roce 1998 jsme Miss Sedmikrásku také přeskočily, a já rychle zjistila, že kromě jablečného koláče existují i jiná jídla, která dokážou překrýt emoce. Tím, co jsem potřebovala zažehnat, tentokrát nebyla jen osamělost, ale také vzpomínka na matčinu tvář a hanbu, kterou jsem cítila.

A pak přišel rok 2000, první rok, kdy máma do soutěže krásy přihlásila sestru. Jess vyhrála korunku, po níž jsem tolik toužila. A potom ji vyhrála znovu. A znovu. Nepřestávala vyhrávat rok za rokem. Jess byla každým rokem hezčí, já tlustější, matčina tvář zklamanější a já cítila ještě víc hanby, žárlivosti a hněvu, jichž jsem se potřebovala zbavit.

Nová změna přišla v roce 2010. Nebylo to jen nové desetiletí – byl to rok, kdy Jess vyhrála Miss Rodačku, největší soutěž krásy v celé provincii. Tou dobou jsem už proseděla mnoho let na lavičkách, z nichž jsem se dívala, jak máma a Jess dělají něco, co jsem měla dělat já. Jenže já to nedělala, protože jsem vážila sto kilo. *Sladkých sto kilo*, jak říkávala máma, když mi podávala talířek s celerem.

Někdy tou dobou jsem si také začala skutečně připadat jako nikdo. Každým rokem se ze mě něco vytratilo. Pokaždé, když sestra vyhrála, máma brečela radostí a já na lavičkách vzpomínala na ten metr, mi připadalo, že mě něco trhá na

kousky. Ale teprve když jsem uslyšela, jak o mně mluví ostatní matky na soutěži, bylo veškeré mé já spláchnuto do záchodu.

„Že ano,“ řekly tajnůstkářsky. „Jess je tak dokonalá a krásná, a ta druhá, jak že se to jmenuje... Frankie? Jak ta je tlustá!“ Zahihňaly se. „Bože, co si s ní její matka asi vytrpí.“ Pokývaly hlavami. „Já myslím, že každá dcera má jiného otce,“ zašeptala jiná. „Genetika! Tím se to vysvětluje.“ Všechny se rozesmály.

Do té chvíle jsem netušila, že nevlastní táta není můj skutečný otec a že mě můj skutečný táta opustil krátce po narození. Netušila jsem, že Jess není má úplná biologická sestra. Celý můj svět se během vteřiny převrátil vzhůru nohama. Roky, jež následovaly, byly možná ty nejosamělejší. Alespoň do doby, než jsem objevila Instagram a báječný svět diet. Keto, půsty, paleo, vegan... Bylo tam všechno, na co si vzpomenete. Všechno se člověku nabízelo.

A já si to vzala. Oběma rukama.

Založila jsem si účet a začala dokumentovat své hubnutí. Byla jsem disciplinovaná a soustředěná a sledovala každíčký aspekt svého života – každý ždibec, každý krok, každou hodinu spánku. Followeri mi zpočátku přibývali jen pomalu, ale když jsem shodila třicáté kilo, lajky, komplimenty a followeri se sami přihrnuli. Už jsem nebyla osamělá.

Když jsem zhubla poslední kilo a dostala se na cílovou váhu, všiml si mě @TheKyleWhite101. Jeden z nejvíc sexy influencerů v Jihoafrické republice. Byl to *on*, kdo si všiml mě. Protože já za povšimnutí stála. Konečně ze mě byl někdo.

Věděli jste, že jsem vymyslela #uternipromenu? Opravdu, to jsem byla já. Čím víc kil jsem shodila, tím víc jsem byla někdo. Brzy se ze mě stal někdo, kým chtěl být každý, někdo, u koho každý hledá rady a tipy. Značky mě obletovaly, followeri přibývali a spíš než o hubnutí a fitness jsem začala přispívat #inspo o báječném, oslnivém, dokonalém životě influencerky s modrou fajfkou u jména. Ještě teď vzpomínám na

den, kdy jsem ten štítek dostala – byl jeden z těch nejšťastnějších v mém životě. Ten den mě mocnosti slavnostně pomazaly na někoho a celý svět se o tom dozvěděl.

Když přišel rok 2020, byla jsem opět plná nadějí. Nový rok jsem oslavila dosažením 350 tisíc followerů. Oslavila jsem i dvouleté výročí s @TheKyleWhite101. Z nás dvou se stalo ztělesnění #parsnu #powercouple. Byli jsme pár, kterým chtěl být každý – on a jeho motivační byznys Maximální já™ a já se svými sponzory. Nemluvě o podniku, který nám přinesl největší zisk – semináře Superpár™, kde jsme ostatní učili, jak být jako my. Oba jsme byli někdo, a každý by chtěl být někým se stovkami tisíc followerů. Nikdo nechce být někým, kdo sedí na lavičce a dívá se, jak někdo jiný vyhrává korunku.

Mé naděje se však zanedlouho změnilly v beznaděj. Rok 2020 byl totiž také rokem, kdy jsem přišla úplně o všechno. Během pouhých dvaasedmdesáti hodin se z někoho stal naprostý nikdo. @TheKyleWhite101 přestal chodit se mnou a začal chodit s @Paige_Dreams_. A celý svět si říkal, že jsem buď šílenec, nebo mrcha.

A víte, kdo za to všechno může?

Výtah.

Ano, slyšeli jste správně – může za to ten zatracenej výtah.

Kdybych se totiž v onen osudný den nezasekla ve výtahu, nepřišla bych pozdě na důležité focení, které @TheKyleWhite101 domluvil pro svou #motivacni sérii videí, kterou zahajoval. A rozhodně by nevrazil do @Paige_Dreams_, která se ihned nabídl, že se s ním vyfotí. Nezveřejnil by fotku, na níž oba vypadají božsky, a nezískal dva tisíce nových followerů v řádu minut. Nerozhodl by se, že @Paige_Dreams_ lépe doplňuje jeho osobní značku, a neřekl by všem na IGTV o našem rozchodu ještě dřív, než jsem se o něm dozvěděla já. Věřili byste tomu? Stovky tisíc lidí se dřív než já dozvěděly, že se se mnou rozešel.

Kdybych se tehdy nezasekla ve výtahu a téměř nepřišla o život, když jsem v něm padala dolů, nebyla bych tak otřesená a plná emocí, nevrhla se na IGTV a nenahrála to ubrečené, usmrkané, rozčilené video svého citového zhroucení, kvůli němuž jsem během několika hodin přišla o 150 tisíc followerů, protože už jsem nebyla #inspirational, #powercouple, #parsnu, #zasranauternipromena. #DOPRDELE!

Kdybych se nezasekla ve výtahu, nepoužila bych večer Facebook Live k prokletí @TheKyleWhite101, @Paige_Dreams_a všech, kdo mě přestali sledovat, což mě následující den stálo dalších sto tisíc followerů. Nemluvě o ztrátě všech sponzorů a mého překrásného sponzorovaného auta. Pověsila jsem se na kapotu, když mi ho odváželi, z čehož vzniklo video, které mě na TikToku vyličilo jako brečící a ječící hysterku.

Ne! Kdyby nebylo toho rozbitého výtahu, neocitla bych se tady. Opuštěná a osamělá. Čas osamělosti 2.0. Oficiálně jsem byla opět nikdo. Ležela jsem na posteli v hotelu, protože @TheKyleWhite101 mě vykopl z našeho bytu, a na mobilu sledovala, jak se z #FrankieHrablo stává nejpoužívanější hashtag a jak na mě každý, kdo ke mně kdysi vzhlížel, metá urážky z bezpečí své mediální anonymity.

A když jsem zrovna nesledovala ničení svého já na sociálních sítích, špehovala jsem každých pět minut @TheKyleWhite101 a @Paige_Dreams_, kterým každou vteřinu přibývali followeři, zatímco se z nich stával právě takový #parsnu, #stesti, #vdecnost, #winning, #dreamteam, jehož součástí jsem před pouhými dvaasedmdesáti hodinami byla já...

Zasranej výtah!

A zasraný hashtagy.

#zasranyvsechno

KAPITOLA 1

Takhle jsem nebrečela už deset let, dvě stě sedmnáct dnů a – podívala jsem se na Apple Watch – osm hodin. Víím, zní to dost konkrétně. Ale to, co se stalo před deseti lety, dvě stě sedmnácti dny a osmi hodinami, se do mě vpálilo a způsobilo mi jizvy jako po popáleninách třetího stupně, které se nikdy tak docela nezahojily.

Čau, Frankie, pozdravili mě tehdy se širokým úsměvem.

Na úsměvy jsem nebyla zvyklá. Ale toužila jsem po nich. Tolik moc.

Šla bys po škole ven? Zeptali se a pořád se u toho usmívali.

Nikdo se mě nikdy nezeptal, jestli bych nešla ven. Ale vždycky jsem si to přála. Tolik, tolik moc.

Sejdeme se na kriketovém hřišti. Všichni si se mnou pláclí.

Nikdo si se mnou nikdy neplácl. Ale já chtěla. Tolik, tolik, tolik moc...

Holka jako já možná měla mít víc rozumu. Měla jsem tušit, že už nebudou žádné úsměvy, plácání si a zvaní ven. Měla jsem tušit, že to budou posměšky, nadávky a plivance do toho „hnusnýho tlustýho ksichtu“, než mě nakonec zavřou do bouďy u sportovních hřišť, kam nikdy nikdo nechodil.

Mámě trvalo celou noc, než si všimla, že nejsem doma. Přišla domů ze směny v nemocnici a zjistila, že mám pořád ustlanou postel. Policii potom trvalo dalších osm hodin, než

mě našli. Seděla jsem sama v temné boudě a třásla se v zimním chladu, hysterická, se zkrvavenými prsty a ulámanými nehty, jak jsem se snažila vylomit dveře. Mělo mi to být jasné.

Podívala jsem se na svoje prsty. Uždibla jsem kus nehtu, který jsem si před třemi dny ulomila ve výťahu, a ještě trochu si poplakala. Vždycky nosím falešné nehty. Musím. Od toho dne v boudě si je totiž koušu. Nechtěla bych, aby to někdo poznal. Potřebovala jsem nějak rozptýlit pozornost, takže jsem se zvedla, udělala deset rychlých výpadů po pokoji a zanesla je do appky na cvičení. Spálila jsem jen dvanáct kalorií, což mě z nějakého důvodu ještě víc rozbřečelo. Přece musí existovat nějaká konečná hranice, která omezuje, kolik vody může člověku vytéct z očí. Prokrista, vždyť skončím dehydrovaná! Tohle už nebylo normální. Navíc neexistovala aplikace, která by tohle spočítala, takže teď už jsem vážně začínala panikařit.

Slzy se ze mě v pravidelných intervalech řinuly už tři dny, jako by byly načasované. Ano, byly dokonale načasované podle pohybu mé ruky směrem k telefonu, kde na mě čekaly čerstvé příspěvky z pekla. Odliv followerů, masový exodus přátel a ubývající lajky mi připomínaly lumíky vrhající se z útesu. Nebo za mé slzy mohly všechny ty komentáře, které se mi zadíraly pod kůži...

Dřív jsem k @FitspoFrankie vzhlížela, ale teď je mi jí spíš

líto. @FitspoFrankie je čůza. Nesnáším ji!

Komu taky připadá, že jsou @TheKyleWhite101 a @Paige_

Dreams_mnohem lepší #parsnu #sexypar

Doufám, že @FitspoFrankie zase ztloustne!

Spolkli jste někdy prášek, když jste měli škytavku? Zachytí se vám v krku a je to šíleně ostrá bolest. Dusíte se, prskáte, a když pilulku konečně spolknete, máte pocit, že vám někdo zevnitř pořezal krk. Přesně takhle jsem se cítila pokaždé,

když jsem se podívala na mobil. Ale nemohla jsem si pomoci. Nepřestávala jsem si chodit pro další trest. Měla jsem s tím přestat, obzvlášť když se to video, jak visím na autě a kvílím, pozvolna stávalo virálem...

@FitspoFrankie, jak visí na autě a bulí, je ta největší ubo-
host, co jsem za letošek viděl. #FrankieHrablo
Neboj, @FitspoFrankie, trocha chůze ti neuškodí. LOL
#FrankieHrablo
@FitspoFrankie je totální lůzr. #FrankieHrablo

Potřebovala jsem se nějak rozptýlit a výpady nepomáhaly. Potřebovala jsem si s někým promluvit. Otevřela jsem WhatsApp a napsala Suzanne, kamarádce, s níž jsem se seznámila na internetu. Ale když jsem u zprávy uviděla dvě modré fajfky a odpověď nepřicházela, pocítila jsem touhu jí zatelefonovat. Ale nemůžete někomu jen tak zavolat, aniž byste se nejdřív zeptali, jestli smíte. Napsala jsem další zprávu.

Můžu ti zavolat?

Zírala jsem na zprávu a mé naděje prudce stouply, protože jsem uviděla, že odepisuje. Trpělivě jsem čekala, než se z teček stanou písmenka, ale psaní ustalo a Suzanne byla najednou offline. Naděje splaskly. Odpojila se uprostřed konverzace – to už se se mnou mohla rovnou rozejít jako @TheKyleWhite101. V očích mě začaly štípat slzy a tentokrát jsem někomu zavolala bez ptaní.

„Čau, Jess,“ pozdravila jsem, když má velice zaneprázdněná sestra zvedla telefon.

„Frances.“ Jess byla jediná na světě, kdo mi tak říkal. „Co se děje? Zrovna jedu do školky.“ Jess vždycky někam jela. Předměstská máma v předměstském autě, co vozí mou neteř Melissu na milion kroužků a aktivit, jak kulturních, tak sportovních, aby byla všestranně rozvinutá (jak Jess s oblibou

říkala). A to byly Melisse teprve dva roky. Jess se vdala dost mladá – za svou lásku ze střední, jak jinak – a počala Melissu hned na líbánkách. Jak dokonalé.

„Já... Já...“ vykoktala jsem hloupě a pak se mi z očí opět vyřinuly slzy.

„Frances, co se děje?“ zeptala se, ale znělo to spíš podrážděně než ustaraně.

„Nikdo mě nemá rád,“ zakvílela jsem. „Všichni si mě odstranili z přátel.“

Uslyšela jsem povzdech. Dlouhý, hlasitý, protáhlý. „Na tohle teď opravdu nemám čas. Nemůžeš zavolat někomu jinému? Někomu ze svých facebookových a twitterových přátel nebo s kým se to stýkáš?“ zeptala se a ani se nesnažila skrýt sarkastický tón. Jess nikdy nechápala můj „podivný život na internetu“, jak tomu říkala. Záleželo jí na skutečných zážitcích se skutečnými lidmi a nechápala, proč se s ní na tom neshodnu. Jenže pokud šlo o mě, skutečný život byl přeceňovaný.

„Šla jsem na tu schůzku s právníkem,“ vyhrkla jsem, abych se s ní podělila o něco skutečného.

Odmlčela se. „To muselo být náročné. Jak to šlo?“ Tentokrát jsem v jejím hlase zaslechla opravdový soucit.

„Šlo to tak, že jsem po schůzce málem umřela v padajícím výtahu.“

Uslyšela jsem další povzdech. Poznala jsem, že místo soucitu teď cítí něco docela jiného. Nevěřila mi. Vždycky mě obviňovala, že nadsazuji. Jednou jsem sebrala odvalu a řekla jí, jak jsem se cítila jako dítě. Že jsem si v jejím perfektním stínu připadala naprosto bezcenná. Řekla, že jsem hysterka a přeháním.

„Tak to mě mrzí,“ poznamenala suše.

Podívala jsem se do kabelky, z níž na mě vykukovala bílá obálka. Ještě jsem ji neotevřela. Tak tak jsem unikla smrti ve

výtahu a následně se mi zhroutil celý život, takže obálka jaksi přestala být důležitá.

„Dal mi obálku. Je bílá.“

„A co v ní je?“

„Nevím,“ přiznala jsem.

„Měla bys ji otevřít.“ Zněla uspěchaně. Vedle sestry jsem si dosud připadala jako nikdo, navzdory všem těm followerům, kteří svědčili o opaku. I když ve světle nejnovějších událostí měla Jess možná pravdu.

„Kyle se se mnou rozešel,“ zasténala jsem do telefonu.

Jess se znovu odmlčela. Nikdy neměla Kyla ráda. Jednou o něm řekla, že je to manipulativní narcis. Jenže to řekla jen proto, že nechápala povahu našeho vztahu. Všechno je složitější, když jste známá osobnost a lidé u vás hledají motivaci a inspiraci.

„Poslyš, mrzí mě, že se s tebou rozešel a že jsi přišla o všechny... přátele. Vlastně mě to moc nepřekvapuje – vždycy jsem říkala, že ten chlap za nic nestojí. Ale teď na to vážně nemám čas, Frances. Musím ještě na rodičovskou schůzku a potom upéct sušenky na charitativní trh, takže teď se opravdu nemůžu zabývat tebou.“

Zabývat se mnou?

Přikývla jsem. Bylo mi jasné, že rozhovor se sestrou nikam nepovede a nedá mi to, co jsem hledala – i když jsem sama nevěděla, co to je. Chvilku jsem přemýšlela, jestli nezavolám matce, ale netušila jsem, kde by mohla být. Na okružní plavbě Karibikem? V Řecku? Kdo ví. Byla jsem ráda, že *znovu* našla lásku a obeplouvala s ní svět. S Danem, dentistou v důchodu. Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vydechla. Pořád jsem se snažila neplakat.

„Už fakt musím běžet!“ připomněla mi Jess.

„Jasně,“ řekla jsem. „Obejmi za mě Melissu –“ Zavěsila. Prostě mi to típla. Podívala jsem se na mobil ve své dlani a sotva

jsem to udělala, notifikace na displeji se znovu rozkřičely. Strčila jsem telefon pod polštář, abych ho neviděla, a popadla první věc, která mi mohla zaměstnat ruce. Noviny. Bože, noviny jsem nedržela, ani nepamatuji. Ještě pořád je tisknou? Inkoustem na papír? Copak všichni nečtou zprávy na internetu?

Otevřela jsem je. Papír byl tuhý, neskladný a těžko se držel. Proč by tohle chtěl někdo číst? Jak může někdo chtít otáčet stránky, když může skrolovat? Náhodně jsem obracela papír a tu a tam mrkla na polštář, kterým problikávaly notifikace jako dílky domina. Rychle a za sebou, jedna po druhé. Polštář vibroval, jako by ho něco posedlo.

„Panebože, panebože!“ V panice jsem otáčela stránky stále rychleji a snažila se to všechno nevnímat. S každou notifikací mi srdce bušilo víc a víc, protože jsem věděla, že se proti mně obrací celý svět. Nemohla jsem to snést. Ten pocit se mi přeléval přes kůži, odporný, zpocený a vlhký. Silně jsem do novin plácla a vtom jsem to uviděla. Nadpis, který mě okamžitě upoutal. Naklonila jsem se a pustila se do čtení.

NEJKLIDNĚJŠÍ MĚSTO V JIHOAFRICKÉ REPUBLICE

Nemít mobilní signál je pro většinu z nás nejhorší noční můra. Pro 789 obyvatel městečka Springdorp v oblasti Karru je to však běžná realita. Obyvatelé této obce signál nikdy neměli, o wi-fi ani nemluvě.

„Cože?“ Vykulila jsem oči a přitáhla si noviny blíž k obličeji.

Sto kilometrů čtverečních, jež Springdorp obklopuje, je zónou rádiového klidu, jakých je na světě jen několik. Důvodem je blízkost observatoře ASO, největší radioastronomické observatoře v Africe. Signál mobilních telefonů,

wi-fi, a dokonce i rádia ruší citlivé zařízení, jež naslouchá výbuchům hvězd v těch nejvzdálenějších koutech vesmíru.

Potřebovala jsem tu informaci vstřebat, takže jsem noviny na chvílku položila na stůl a urovnala je.

Občané tvrdí, že jim ticho nevadí. Dokonce by ho za nic nevyměnili. Milují klid a pokoj, který jim město poskytuje a který jim dává příležitost poznat sousedy. „Lidi tu navazují skutečné vztahy,“ nechal se slyšet jeden z místních. „Tohle místo je náš malý ráj na zemi a nechceme na něm nic měnit.“

Přestala jsem číst a opřela se o opěradlo židle. Prohnal se mnou zvláštní pocit, který se vracel v pomalých, pravidelných vlnách. Bylo tak těžké ho popsat, že ani v aplikaci na sledování nálady bych pro něj nenašla kategorii. Začalo to v hlavě, projíždělo mi to podél páteře k nohám a pak to kleslo až k prstům na nohou. Každá vlna byla silnější a silnější, až mě zaplavila najednou jako tsunami. Tsunami náhlého prozření.

Vyskočila jsem ze židle. Přesně tohle jsem potřebovala. Místo, kde uniknu mobilnímu peklu a vypnu. Místo, kde budu naprosto anonymní. Místo, kde se schovám před vším, co se na mě teď valí. Místo, kam za mnou pípající urážky a nenávistné hashtagy nemůžou. Místo, kde mě už nebudou mučit #Kaige (ano, takhle si teď začali říkat). Jejich vztah trval jen sedmdesát dva hodin a už dostal vlastní přezdívku. Bylo mi špatně, jen jsem na to pomyslela. Jednou jsem se snažila vymyslet přezdívku i pro sebe a Kyla, a to nejlepší, na co jsem přišla, bylo #Krankie. Ta jejich byla lepší a bože, jak mě z toho rozbolelo v hrudi.

„Jo!“ zvolala jsem a vrhla se k mobilu, kterému jsem se předtím tolik snažila vyhnout. Vypůjčím si auto, odjedu do města Springdorp a budu se v něm skrývat, dokud tohle všechno neskončí. Dokud je nezačne nudit dívat se, jak visím na kapotě auta nebo brečím do obrazovky a z nosu se mi řinou usmrkané bubliny, a nepřesunou pozornost k nějakému novému skandálu. A možná, že za týden, za pár týdnů nebo třeba měsíc se budu moci opět vynořit a #promenit se na sociálních sítích jako někdo zcela nový. Úplně jiný. Lepší! Jako motýl, který se vyloupl z kukly, ukážu všem svá nová, zářivá křídla. Začnu znova. Možná smažu staré účty a vytvořím nové. Možná začnu nahrávat podcast, obarvím si vlasy jako eGirl a proslavím se vtipnými scénkami na TikToku. Mohla bych být vtipná! Možností bylo nepočítaně a já poprvé od chvíle, kdy jsem vyšla z toho výtahu, pocítila drobný záchvěv naděje.

KAPITOLA 2

„Pardon,“ řekla jsem s pohledem upřeným na auto a snažila se zamaskovat své evidentní zhnusení. „Je tohle to *jediné* auto, co máte?“

„Ano,“ odpověděl muž.

„Jste si tím jistý?“

S vážnou tváří přikývl.

„Asi byste neměl jiné tam vzadu, nebo ve skladu, nebo –“

„Jen to jedno!“ Vypadalo to, že mu začíná docházet trpělivost. Ani jsem se mu nedivila. Vážně jsem zněla jako zaseknutá deska. Jenže i mně už docházela trpělivost. Byla jsem ve dvou autopůjčovnách a ani v jedné neměli volné auto. Nemohla jsem se dočkat, až vypadnu z Johannesburgu, a čím déle jsem tu byla, tím víc mi připadalo, že každou chvíli vybuchnu.

„Chápu.“ Naklonila jsem hlavu ke straně a pokusila se najít na autě něco, co by mě obměkčilo. Seběmenší maličkost. Muž si povzdechl. „Poslyšte, jestli si toho náhodou nejste vědoma, tak v Johannesburgu se koná festival Design Indaba a větší na půjčoven už nic volného nemá. Takže tohle je to poslední auto a jiné nejspíš nikde neseženete.“

„Je dost modré,“ poznamenala jsem. „Je *hodně* modré, že? Já jen... No, nenapadlo by mě, že auto může být takhle modré. A ty velké, zářivě zlaté poklice – jsou vážně velké, co? Ta modrá s nimi ještě víc vynikne, že?“

Muž přikývl a já začala to modré monstrum obcházet.

„A jak byste nazval tohle vzadu? Křídlo? Baldachýn?“

„Spoiler,“ opravil mě.

„Jasně. Je velký. Velký a... Wow! Z toho kufru dost vystupuje. Opravdu vyčnívá!“ Obešla jsem auto a vrátila se k přední části. „A jak se jmenuje ta díra v kapotě, nozdra?“ Skrčila jsem se a podívala se na podvozek. „Je dost nízko u země, co? Pod ten mohutný nárazník bych nedostala ani kus papíru – bože, to je ale nárazník. Skoro se dotýká země.“ Ohlédla jsem se na něj. „Nejspíš mi řeknete, abych nenajížděla na hrboly, že?“

Přikývl. „To by asi bylo rozumné.“

„A... Tenhle proužek na nárazníku je LED páska?“ zeptala jsem se a ukázala na něj prstem.

„Podsvěcuje auto modře.“

„Modře! Jasně. Tomuhle autu by troška modré jen prospěla.“ Vtom něco upoutalo mou pozornost. Modré plyšové hrací kostky, které se houpaly u zrcátka.

Muž popuzeně zafuněl a já se k němu otočila.

„Tak hele, vezmete si ho, nebo ne?“ Nijak se nepokusil zakrýt svou evidentní podrážděnost.

Znovu jsem se na auto podívala. Rozhodně vypadalo dost zvláště a za normálních okolností by mě do něj dostali jen přes mou mrtvolu. Ale auto jsem potřebovala a můj sladoučký Mercedes mi odvezli pryč.

„Říkal jste, že to může být dlouhodobá výpůjčka?“ zeptala jsem se.

Muž se zasmál. „Jasně, ne že by si ho už někdy někdo půj-“ zarazil se a odkašlal si. „Ano, můžete si ho půjčit na delší dobu.“ Potom otočil hlavu a zdálo se mi, že slyším, jak mumlá: „Čím dýl, tím líp.“

Založila jsem ruce v bok a přikývla. „Dobrá! Vezmu si ho na měsíc. Proč ne.“

Když jsem podepsala všechny papíry, dostala jsem klíč a pytlíček pálivých bonbónů jako pozornost podniku. Přešla jsem k autu a pokusila se ho otevřít.

„Musíte nejdřív stisknout imobilizér a teprve potom ode-mknout.“ Ukázal na malou šedou placičku, kterou jsem dr-žela v ruce.

„Tak jo.“ Stiskla jsem šedé tlačítko a modrá světla se za-pnula a vypnula. „Wow! Svítí opravdu jasně.“ Strčila jsem klíč do dveří a otočila. Jakmile jsem se dostala dovnitř, praštil mě do nosu silný puch. Zakuckala jsem se a zakryla si nos. „Co je sakra tohle?“

„Potřebuje jen trošičku vyvětrat,“ řekl muž a ustoupil o krok dozadu.

Stiskla jsem si nos. To auto smrdělo jako sýr. Plísňový sýr. To se může stát jenom mně! Otočila jsem klíčkem v zapalo-vání, abych mohla spustit okénka a zapnout klimatizaci, ale málem jsem vyletěla ze sedadla, protože auto obživilo s hla-sitým, agresivním řevem. „Co to zas...“

„Výkonný výfuk,“ pokusil se muž překřičet burácení a pras-kání motoru.

Zabouchla jsem dvířka a stáhla všechna okénka. „Jasně.“ Zařadila jsem. „Je ještě něco, co bych o tomhle autě měla vě-dět, než... ÁÁÁÁÁÁ!“ vykřikla jsem, když se má noha dotkla pedálu plynu a auto vystřelilo tak rychle, že jsem hlavou na-razila do modrého koženého opěradla.

„Ehm. Je rychlé. Zapomněl jsem to zmínit?“ Muž se zatvářil trochu nervózně. „Slečno, nechtěla byste tam, kam potřebu-jete, raději letět?“

„LETĚT!“ Praštila jsem hlavou o volant a vykřikla, když se ozvalo uši rvoucí zatroubení extrémních decibelů. „Ne. Nemůžu tam letět.“ V kombinaci s hlukem auta mě ta otáz-ka trochu vytočila. „Kdybych se tam mohla dostat letadlem,

nepůjčovala bych si to nejhynsnější auto na světě!“ Musela jsem křičet, aby mě přes ten rámus bylo slyšet.

Muž se na mě pátravě zadíval. „Hm. Pardon, ale když nad tím tak přemýšlím, možná byste si to auto neměla brát.“

„Cože?“ Zírala jsem na něj. „Když nad tím tak přemýšlíte? Proč jste o tom nezapřemýšlel před pár minutami, kdy jste se mi ho pokoušel udat?“

„Pardon, mrzí mě to,“ zamumlal a zatvářil se rozpačitě.

„Já to auto potřebuju, chápete? Potřebuju ho, protože můj přítel se se mnou rozešel přes IGTV! Věřil byste tomu? A já se potřebuju dostat pryč. Jenže už nemám auto. Nemám auto, protože jsem před čtyřmi dny málem umřela ve výtahu a oni mi ho pak sebrali, jelikož jsem řekla pár věcí, co jsem říkat neměla, protože jsem byla trošičku rozcitlivělá.“ Podívala jsem se na jeho jmenovku. „Už jste někdy málem umřel, Dwayne Stevensone?“

Dwayne zavrtěl hlavou.

„Je to dost zneklidňující. Potom říkáte a děláte věci, kterých začnete dost brzo litovat, to mi věřte.“

„Ehm... dobře.“ Dwayne ustoupil o další krok a já si byla jistá, že tentokrát to nesouvisí se zápachem auta.

„Je pravda, co se říká, Dwayne – člověk by neměl všechno sdílet na sociálních sítích. Protože když to uděláte, objeví se vám na hlavě klobouk se širokou krempou a vy se ocitnete v autě, které smrdí po plísňovém sýru, připravený odjet přímo do pouště. Víte, jak horko je na poušti, Dwayne? Víte, jak šlehně se budete potit pod takovým kloboukem?“ Ukázala jsem si na hlavu. S tím obřím kloboukem jsem to možná přehnala, ale měla jsem pocit, že mě celý svět sleduje. A já si přála zmizet.

„Ehm...“ Teď už opravdu couval. „To auto je na benzín a možná byste mu měla nechat vyčistit čelní sklo, protože jak dlouho stálo pod stromem, tak je...“ Odmlčel se.

„Posraný od ptáků, to vidím, Dwayne.“ Podívala jsem se na bílé kydance ptačích hovínek, které sjížděly dolů. Okamžitě jsem k tomu sklu pocítila hluboké emoce. I na mě se totiž všichni vysrali.

„Říká se, že to nosí štěstí,“ dodal rychle a nuceně se usmál.

Švihla jsem po něm pohledem. „V Dánsku se zase říká, že štěstí vám přinese házení talířů na sousedův barák, ale to byste asi nechtěl, abych udělala, že ne, Dwayne?“ Tuhle informaci jsem znala jen proto, že jsem sledovala dánskou blogerku, která se každé ráno koupe v ledové vodě. Víte, kolik jí to vynáší shlédnutí? Podle mě je to jen marketingový trik. Dwayne se na mě naposledy zkoumavě zadíval a potom se otočil a odešel. Nemohla jsem mu to mít za zlé – nejspíš se chtěl ode mě dostat co nejdál, pro případ, že by mé podivné chování bylo nakažlivé.

Vyjela jsem z parkoviště. Auto sebou divoce cloumalo dopředu a dozadu, jak jsem se snažila ovládnout plyn a brzdu. Pokaždé, když jsem položila nohu na plyn, řvalo a burácelo, jako by chtělo vyrazit dopředu světelnou rychlostí, a kdykoli jsem šlápla na brzdu, sténalo, jako by se zlobilo, že mu to nechci dovolit. Zmítalo se tak zběsile, až jsem se bála, že si poraním krční páteř, a modré kostky se houpaly tak divoce, že mě málem praštily do obličeje. Popadla jsem je, srolovala okýnko až dolů a bez zaváhání je vyhodila z auta. Uslyšela jsem výkřik a uviděla, jak je žena na chodníku odráží dlaní.

„Prý to nosí štěstí!“ zakřičela jsem a odjela.

KAPITOLA 3

Už jsem byla na cestě pět hodin a alespoň tři z nich jsem strávila snahou pochopit, jak řídit tohle auto normální rychlostí, aniž bych omylem překonala rekord. Během té doby jsem tomu žízlivému modrému monstru navíc musela dolít benzín. Začínaly mě bolet uši z rámusu, který vydávalo. Znělo to jako závoďák na dráze a já si neuměla představit, jak takhle může někdo jezdit. Minula jsem Bloemfontein a Svobodný stát a mířila na silnici vedoucí do Kapska. Po obou stranách kvetly růžové a bílé krásenky, které značily, že v Jihoafrické republice brzy nastane podzim. Krásenky jsem měla odjakživa ráda. Vzpomínám, jak jsme jednou o velikonočních prázdninách zastavili, pár jich nasbírali a později dali do vázy. Jejich krásu bohužel nelze uchovat – jakmile je utrhnete, začnou umírat. Vždycky mi to připadalo šíleně smutné.

Vegetace a krajina se postupně začínaly měnit, jak jsem vjela do Severního Kapska, hlouběji do pouště Karru. Pražilo do mě slunce, tak žhavé, že na horizontu se zformoval chvějivý opar. Krajina byla plochá. Ani jeden strom, dům nebo cokoli, co by narušilo tu pustou plochost. Bezútěšnost. Nešlo to popsat jiným slovem. Horko, bezútěšnost a dálka. Už hodiny jsem nepotkala auto a tohle místo působilo jako ten nejosamělejší, nejzasutější kout světa. Připadala jsem si tu tak sama, ve svém modrém plísnáku, že mě ani nepřekvapilo, když jsem

v koutku oka pocítila slané štípání a po tváři mi stekla slza. Setřela jsem ji hřbetem ruky a pokračovala v jízdě. Jenže o půl hodiny později jsem potřebovala čůrat. Opravdu hodně.

Vytáhla jsem telefon, přešla všechny ty modré notifikace a klikla rovnou na Google Maps. Napsala jsem „benzínka“ a čekala, až mi mapy ukážou tu nejbližší. Jenže při pohledu na výsledek hledání mi klesla ramena. Bylo to tři hodiny cesty – ve městě, kam jsem měla namířeno. Tak v takové pustině jsem se nacházela. Byla jsem v pustopusté zemi nikoho, v místě, kde jsou benzínky a odpočívadla zhruba tak četné jako stromy. Vypadalo to, že se budu muset vyčůrat u silnice.

Silnice byla jednoproudová – neměla žádný odstavný pruh a slunce zdeformovalo její povrch tak silně, že se u krajů rozkládala. Drolila se a rozpadala na malé hromádky písku a štěrku. Potřebovala jsem zajet ke kraji, ale plísňák nebyl stavěný na terénní jízdu a jeden z těch malých kamínků by mu dozajista urval nárazník. Ale protože jsem už hodiny nezahlédla jediné auto, riskla jsem to a zastavila uprostřed silnice. Zalovila jsem v kabelce pro ubrousek, abych si svůj zážitek z čůrání co nejvíc zpříjemnila. Mé prsty narazily na bílou obálku a chvíličku na ní spočinuly. V krku se mi začal dělat knedlík.

Mám ji otevřít?

Vytáhla jsem obálku a zdvihla ji proti slunci v naději, že uvidím alespoň náznak toho, co obsahuje. Jenže papír byl silný a ať jsem ho nakláněla, jak jsem chtěla, nic jsem neviděla.

„No to je fuk!“ Strčila jsem obálku zpátky do kabelky, protože jsem se z ní cítila... jak jsem se cítila? Rozklikla jsem aplikaci na telefonu a začala skrolovat.

Apaticky. Bolestivě. Citlivě. Depresivně. Energicky. Filozoficky...

Povzdechla jsem si. Všechno z toho. Nic z toho. Něco mezi? Buď neexistovalo slovo, které by mé pocity popsalo, nebo se

ve mně točily a střídaly tak rychle, že jsem nevěděla, který to zrovna je. Náhlá ostrá bolest v močovém měchýři mi připomněla, že jsem ho ignorovala už příliš dlouho, takže jsem sáhla do kabelky a něco z ní vytáhla. *Hydratační odličovací ubrousky Purena*.

„Hmmm.“ Otočila jsem balíček a přečetla si složení. Ne že bych se vyznala v ingrediencích a věděla, jestli některá představuje vážné riziko pro mé intimní partie. Kdyby ano, stejně by to nebyl problém, protože tahle oblast se asi v dohledné době nedočká akce...

Zarazila jsem se. Přestala jsem zkoumat odličovací ubrousky a pokusila se vzpomenout, kdy jsme to s @TheKyleWhite101 naposledy dělali. Upřímně jsem to nedokázala. Tím tedy nechci říct, že by v našem vztahu chyběla romantika. Byli jsme hodně romantičtí. Hodně!

Jednou jsme jeli do safari resortu a nafotili se ve vířivce se šampaňským. Bože, kvůli těm bublinkám a špatnému osvětlení to byla opravdu náročná fotka. Jenže stála za to – deset tisíc lajků!

Jindy jsme si posypali postel okvětními lístky růží, bílými a červenými. Vytvořili jsme z nich obrovské srdce a lehli si doprostřed v huňatých bílých županech a pantoflích. Tahle fotka dostala dvanáct tisíc lajků. Takže ano, byli jsme romantičtí, ale přesto jsem si nemohla vzpomenout, kdy jsme se naposledy milovali nebo i jen líbali. Myslím *skutečně* líbali, ne jen naoko kvůli fotce (to jsme dělali často). Fotky, jak mě rozpustile líbá na tvář, byly hodně úspěšné, obzvlášť pokud jsem se u toho zatvářila roztomile rošťácky a vztyčila dva prsty do věčka. Skutečný polibek jsem dostala hodně dávno. Víte, co myslím – takové to líbání, které vám roztaví kolena, a máte při něm pocit, jako by vám v břiše řádilo hejno pterodaktylů.

Chvilku jsem tam seděla, zírala na odličovací ubrousky a vzpomínala na náš vztah. Znovu mě zaplavila mučivá

touha podívat se na mobil. Tak moc jsem chtěla zjistit, co právě dělají #Kaige, že mě z toho začaly brnět prsty. Tohle byla za poslední roky ta nejdelší doba, kdy jsem nic nesdílela na sociálních sítích. Tuhle denní dobou bych obvykle tweetla něco inspirativního a pečlivě připraveného a připojila k tomu populární hashtag. Sdílela bych na Instagramu svou snídani a část cvičení – dnes byl koneckonců #CasNaCinky. S Kylem bychom už plánovali příspěvek na večer, já bych postnula něco roztomilého na Snapchat a připravovala se na svůj týdenní vlog. Jenže od mého posledního příspěvku už uplynuly čtyři dny a ten pocit se téměř nedal vydržet. Myslela jsem na příspěvky nepřetržitě, zejména dnes. Za normálních okolností bych tohle auto ironicky zveřejnila na Instagramu s hashtagem #osklivyauta. Možná bych sdílela časosběrné video, jak projíždím pouští. Tweetla bych něco o vnitřním pokoji, který pociťuji v rozlehlém prostoru (což by byla lež), a na Snapchat vyfotila vtipnou fotku, jak stojím u opuštěné silnice s králíčkama ušima. A když už bych byla tak vtipná, možná bych napsala i *Potřebuju na záchod, ale nemám kapesníčky! Myslíte, že #Purena #odlicovaciubrousky budou v pohodě?* (Označila bych je pro případ, že by mě chtěli sponzorovat.) #jentakuvazuju #holcicistarosti #roadtrip

Klesla mi ramena. V břiše se mi rozhostil akutní, obrovský, nezměrný pocit prázdnoty, jako díra v zemi, do které všechno padá. Nemohla jsem takhle přemýšlet věčně, protože by mi vybuchl močák. Vylezla jsem z auta, neobtěžovala se zavřít dvířka a zamířila ke kraji silnice. Rozhlédla jsem se. Nikde nikdo. Stejně budu muset být rychlá. A byla jsem.

Jenže když jsem byla hotová se vším všudy – i s těmi ubrousky od Pureny, které byly překvapivě osvěžující – pocítila jsem něčí hrozivou přítomnost. Někdo nebo *něco* mě sledovalo. Byl to tak silný, intenzivní pocit, že mě ani nenapadlo o tom pochybovat. Rozhodně se mi to nezdálo, takže jsem

vyskočila, natáhla si kalhotky a rozhlédla se. Otáčela jsem hlavu ze strany na stranu, srdce mi divoce bušilo a břicho se mi svíralo panikou.

Něco tam bylo.

A sledovalo mě to!

KAPITOLA 4

„Halóóó... Kdo je tam...?“ Pohledem jsem zkontrolovala silnici z obou stran. Nebyl tam nikdo. Nikde, kam jsem dohlédla, nestálo auto, člověk, a dokonce ani hmyz. Ohlédla jsem se. Pořád nikdo. Pocítila jsem náhlou potřebu něčím se ozbrojit, ale měla jsem k dispozici jen odličovací ubrousky a klíče od auta. Stiskla jsem klíč v dlani a nechala vykukovat jeho ostrou část. Ne že by dokázal způsobit nějaké výrazné zranění, kdybych se musela bránit. V nejlepším případě drobný škrábanec. Přesto jsem ho tiskla a po špičkách obcházela auto. Cítila jsem, že jsem blízko. Ten pocit byl ve vzduchu, jako by se mezi námi odehrávala nějaká nevyslovená komunikace. Já o tom věděla a ono to vědělo o mně. Věděli jsme o sobě. A když jsem se po špičkách připlížila k přední části auta...

„Panebože!“ Vyskočila jsem na kapotu tak rychle, jako by mi snad narostla křídla. Převalila jsem se přes čelní sklo, ulomila jsem při tom stěrač, a napůl jsem se vytáhla na střechu. Při pohledu na to, co stálo před mým autem, se mi srdce rozbušilo až v krku.

Bylo to obrovské.

Obrovské a černé.

Obrovské a černé a zíralo to na mě jednou velkou žlutou oční bulvou.

Obrovské, černé, s velkou žlutou oční bulvou a mohutným tesákem vykukujícím z tlamy.

Bože, já ještě nechtěla umřít. Rozhodně ne v tlamě toho velkého černého psa, který na mě zíral jedním okem... *Kde má to druhé?* Až umřu, budu chtít otevřenou rakev. I mrtvá chci vypadat krásně. Celý život jsem se dřela, abych byla štíhlá a krásná, takže nechci umřít hnusná a rozžvýkaná. Chci toho snad příliš? Zhluboka jsem se nadechla a pokusila se trochu uvolnit. Oni přece umí vycítit strach, ne?

„Ahojky pejsku...“ zašeptala jsem sladce.

„HAF!“ odpověděl hlasitě a ze zející mezery na jedné straně tlamy, z níž čněl ten nejstrašlivější tesák, jaký jsem kdy v životě viděla, se vyřinul dlouhý cár slin. A pak se něco stalo. Monstrum a já jsme navázaly oční kontakt – no, kontakt očí a oka, nebo jak to chcete nazvat – a přísahala bych, že se mě snažilo prokouknout. Svým jediným žlutým okem se mi dívalo až do nitra. Chvilí jsme na sebe zíraly, jako bychom se od sebe nemohly odtrhnout, a potom se pes pohnul směrem k autu. Pevně jsem zavřela oči a zavrtěla hlavou.

„Prosím, nekousni mě, prosím, nekousni mě,“ opakovala jsem pořád dokola a pevně k sobě tiskla víčka, jako by zavřené oči mohly zmírnit bolest z obřích tesáků, které se do mě každou chvílí zanoří. Nevěděla jsem, jak dlouho jsem tam tak ležela, se zavřenýma očima se tiskla k čelnímu sklu a trásla se o holý život. Nakonec jsem se donutila oči otevřít, a když jsem to udělala, byl pryč. *Pryč!*

Zběsile jsem otáčela hlavou zleva doprava a zezadu dopředu. Po psovi jako by se země slehla. Pokud se ovšem neschovával pod autem a nečekal, až mi tím svým vyčnívajícím tesákem bude moci chňapnout po kotníku. Podívala jsem se na bok auta ve snaze vycítit, kde se skrývá, ale nepovedlo se mi to. Tak jo, tohle budu muset udělat rychle. Sklouznu z kapoty, vylezu na přední sedadlo – dveře byly pořád otevřené,

takže to budu mít snazší – a odjedu. Zvládnu to na tři, dva, jedna...

Jedním rychlým pohybem, rychleji, než na co jsem se kdy zmohla, jsem seskočila z kapoty, vrhla se na přední sedadlo a strčila klíč do zapalování. Auto nenastartovalo. Do prdele! Imobilizér! Podívala jsem se na kroužek s klíčem a imobilizér byl pryč. Vrhla jsem pohled skrz čelní sklo a uviděla ho přímo uprostřed kapoty. Očima jsem znovu zapátrala po psovi, ale zmizel, jako by tu nikdy ani nebyl. Pro jistotu jsem nevylezla z auta dveřmi, ale otevřeným okýnkem a natáhla po té šedivé věcičce ruku tak rychle, jak jsem jen dokázala. Stiskla jsem knoflík, otočila klíčkem a smykem odflčela v působivém oblaku prachu. Po chvíli jsem trochu zpomalila a podívala se do obou zpětných zrcátek. Pes dočista zmizel a já zapochybovala, jestli jsem ho skutečně viděla. Možná mi to žhavé pouštní slunce přivodilo halucinace. Že by? Upřímně jsem si už nebyla jistá.

Vytáhla jsem mobil a vrátila se k appce na sledování nálad. Klikla jsem na emodži s šíleným výrazem.

Potom na emodži se zmateným výrazem.

A potom jsem podél páteře pocítila takový chlad a chvění, že mi na šíji vstávaly všechny chloupky.

Vyděšený emodži.

Rozhodně jsem byla vyděšená.

KAPITOLA 5

Po dalších třech hodinách jízdy jsem zastavila, abych si mohla přečíst značku, která se přede mnou objevila. Zírala na mě jako jakési zlověstné znamení, jako by mi vyhrožovala nebo na mě vyčítavě ukazovala prstem.

Vjíždíte do zóny rádiového klidu.

Použití mobilních telefonů, rádií a wi-fi je zákonem přísně zakázáno.

Nemohla jsem uvěřit, že jsem se dostala až sem. Že jsem dobrovolně přijela do městečka uprostřed pouště, kde není internet ani žádný způsob, jak ho získat. To jsem byla vážně tak zoufalá? To se mi život opravdu vymkl kontrole natolik, že jsem byla ochotná tohle podstoupit?

Podívala jsem se na mobil. Po celé obrazovce svítily červené a modré notifikace. Twitter, Snapchat, Instagram, Facebook, to všechno zářilo jako vánoční stromeček, jako blikající výzdoba, která čeká jen na mě. Vábí mě. Notifikace mě obvykle naplňovaly radostí a vzrušením, ale teď jako by mi do žil vpíchly ledovou hrůzu. Zavřela jsem oči a na vteřinu se zamyslela nad vším, co se mi v uplynulých dnech stalo. *Jak se to mohlo všechno tak podělat?* Potom jsem oči zase otevřela a pomalu, zhluboka se nadechla. Musím to udělat. Vytáhla

jsem zrcátko a podívala se na sebe. Vypadala jsem příšerně. Nikdy takhle nevypadám. Vždycky usiluji o dokonalost.

Natáhla jsem se pro kabelku a vylovila z ní kartáč na vlasy a přecpanou taštičku na make-up. Osvobodila jsem své odbarvené blond vlasy z rozčuchaného drdolu, který je čtyři dny svazoval. Spadly mi k ramenům, vlnité a nepoddajné. Když jsem je učesala, bylo to ještě horší, protože teď jsem navíc připomínala načechnutého pudla. Mé vlasy jsou v přirozeném stavu popelavě hnědé a kudrnaté. Poslední dva roky jsem si je odbarvovala a žehlila. @TheKyleWhite101 si to tak přál – říkal, že se to víc hodí k naší osobní značce a na fotkách spolu víc ladíme, protože on je také blond. Přestala jsem se česat a stáhla vlasy opět do drdolu, tentokrát tak, aby nevypadaly jako vrabčí hnízdo. Rozepnula jsem kosmetickou taštičku a vysypala její obsah na sedadlo spolujezdce. Zabral tam úplně všechno místo. Líčení mi ráno většinou zabere minimálně čtyřicet minut. Musím korektorovat, konturovat, pudrovat, rozmazávat a rozjasňovat, a to jsem teprve u pleti. Jenže když jsem se na sebe podívala do zrcátka, nenašla jsem v sobě dost síly. Alespoň bych se měla zbavit pih. Alespoň udělat pár kontur podél nosu a na jeho špičce. A alespoň dát trochu rozjasňovače nad rty, protože bez toho všeho... bych byla dost obyčejná. Úžasnou moc make-upu jsem objevila před několika lety a potom se všechno naučila na YouTube. Make-up má moc proměnit obyčejné v neobyčejné, a přesně to jsem potřebovala. Hnědé kudrnaté vlasy, hnědé oči, hnědé pihy, kulatá tvář bez viditelných lícních kostí a nevýrazné rty. To bylo všechno, co na mně bylo – dokud jsem se nenalíčila. Takže jsem na sobě provedla rychlou proměnu a vypadala tisíckrát líp, alespoň podle mého skromného názoru. Potom jsem opatrně položila mobil na palubní desku, upřela pohled na silnici a vyjela vpřed. Pomalu. Hodně pomalu. Blížila jsem se k ceduli a občas mrkla na telefon. Čekala jsem. Na to, až

zmizí signál, až se na monitoru rozsvítí obávaný vykřičník „žádný signál“, až to všechno konečně skončí. Když k tomu došlo, tušila jsem to, ale netušila jsem, s jakou silou mě udeří intenzivní vlna emocí.

Zajela jsem ke kraji silnice a vzala mobil do třesoucích se rukou. Přitiskla jsem si ho k hrudi a plakala. Nevím, proč přesně, protože jsem nemohla použít appku, aby mi to řekla. Trochu to souviselo s tím, že tahle placička, která se vešla do dlaně, věc z drátů, skla, kovu a tlačítek, pro mě byla celá léta vším. Pomohla mi dostat se ze stavu, kdy jsem byla tak osamělá, že jsem si myslela, že větší osamělost člověk ani nemůže cítit. Dala mi přátele, postavení, slávu, úplně všechno, sít, k níž jsem se mohla připojit čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu, z jakéhokoli místa na světě až na tohle. Jenže pak se proti mně zničehonic obrátila jako nějaká nevyzpytatelná bestie. Zaútočila na mě a teď... teď jsem ji musela vypnout.

Když jsem dorazila k jedinému hotelu ve městě a zapsala se na recepci, bylo už osm hodin večer. Lehla jsem si na postel, vzhledla ke stropu a pozorovala osamělý větrák, který se točil kolem dokola a hypnotizoval mě. Byla už tma, když jsem přijela – jen to směšné modré světlo ozařovalo silnici pod autem, které díky němu vypadalo jako nějaké futuristické UFO – takže jsem neměla příležitost porozhlédnout se kolem a uvidět něco víc než to, co jsem potkala podél hlavní silnice. Jediné, co mě zajímalo, bylo dostat se do postele, na místo, kam se budu moct natáhnout na záda a odpočinout si.

Strávila jsem nepřetržitých osm hodin na cestě a byla jsem vyčerpaná. Na fyzické, emoční a ještě i jiné úrovni, které jsem zatím nerozuměla a nejspíš ani nikdy nebudu, protože jsem se nemohla zeptat Googlu. Otočila jsem se na posteli

a podívala se na telefon. Položila jsem si ho na noční stůlek a nechala ho nabíjet, jako to dělám vždycky. V noci obvykle ožíval. Rozsvěcel se zprávami, lajky a komentáři. Ráda jsem vedle toho usínala, protože mi to poskytovalo vědomí, že zatímco spím, lidé nezmizeli. Jenže tentokrát se mobil nerozsvěcel. Byl prostě... mrtvý. Poprvé v životě byl skutečně jen placičkou z kovu, drátů a skla.

Posadila jsem se a povzdechla si. Potřebovala jsem se něčím zaměstnat. To ticho bylo neskutečně ohlušující. Natáhla jsem se do kabelky pro AirPody, ale došlo mi, že jsem je nechala v batohu na zadním sedadle auta. Hlasitě jsem zasténala a vyrazila opět ven. Hotel byl starý – plaketa na recepci uváděla rok 1899. Architektura – ne že bych se v těchhle věcech vyznala, ale měla jsem na Pinterestu spoustu zajímavých budov – byla směskou viktoriánského a koloniálního stylu.

Některé starožitnosti v pokoji skutečně vypadaly jako z devatenáctého století, perfektně zachované a renovované. Byl tu dřevěný stojan na umyvadlo s keramickým džbánem, starožitný noční stůlek a v koupelně stála jedna z těch starých van s nožičkami. Koupelna byla vydlážděná černobílými kachličkami, které působily původně. Nebyl to zrovna můj styl – já dávala přednost spíš něčemu ležérnějšímu, co vypadá dobře na Instagramu – ale přesto jsem ho dovedla ocenit. Vyšla jsem na úzkou ulici, kde jsem nechala stát svůj plíšňák, stiskla imobilizér a modrá světla pod autem se rozsvítila a zase zhasla. #fuj. Otevřela jsem zadní dvířka a chystala se natáhnout pro batoh, když...

„Panebože! Jak ses... Co... DO HAJZLU!“ Rozběhla jsem se na druhou stranu ulice, div jsem nezakopla, a schovala se za strom. Srdce mi vyděšeně bušilo a vpouštělo mi do žil proudy adrenalinu. Vykoukla jsem zpoza stromu a podívala se směrem k autu. Slabé vnitřní světlo osvětlovalo hrůzu na zadním sedadle.

„Ty!“ zasyčela jsem na psího stopaře, který se se mnou evidentně svezl, a přimhouřila oči. Tohle nebyl ten typ psa, kterému byste zastavili. Tenhle vypadal, jako by ho na zem seslalo samotné peklo.

„Rrrrrrafff,“ vyštěkl na mě ten zubatý satan.

„Ven! Huš. Běž pryč. Ven.“ Mávala jsem na něj rukou, ale on jen naklonil hlavu ke straně a podíval se na mě svým jedním okem. Bože, to byl ale ošklivý vořech. Nic, čím byste se pochlubili na sociálních sítích. Influenceri, kteří sdílejí fotky koček a psů, jsou chytří. Lidé mají rádi psy. Mají rádi i kočky. Líbí se jim psi, co se honí za svým ocasem a tváří se zmateně, když se jim páníček schová pod deku. Líbí se jim kočky, které padají a vyskakují při pohledu na okurku. Ale tenhle pes... Ne! Ten by se nelíbil nikomu a mně teprve ne.

„Mazej odtamtud,“ zakřičela jsem na něj přes ulici, ale nepohnul se. „VEN!“ zaječela jsem a tentokrát vylezl z auta. Stál tam a zíral na mě, nehybný jako socha.

Zaplavil mě strach. Plačtivý strach a panika.

„Zmizni!“ Vyskočila jsem zpoza stromu a tleskla rukama v naději, že ho vystraším. Nepovedlo se. Byl to ten největší, nejčernější, nejdábelštější psí satan, jakého jsem kdy viděla. Kdyby byl člověkem, byl by jedním z těch drsných týpků s potetovanou tváří, které policie zadržela pozdě v noci. Ne ten jeden, z kterého se stal slavný model, ale ten, kterému když se díváte moc dlouho do očí, začne se vám srážet krev.

„Co ode mě chceš?“ zakňourala jsem.

„Je všechno v pořádku?“ Zaslechla jsem hlas a prudce se otočila. Pozoroval mě nějaký starší pár.

„Na koho jsi to mluvila, děvče?“ zeptala se stařenka.

„Na toho psa.“ Ukázala jsem prstem. „Pořád mě otravuje.“

Oba se podívali směrem, kam jsem ukázala. Chvilku měli nehybné tváře, ale potom se zamračili.

„Jaký pes, dítě?“ podivil se shrbený stařík.

„Tamten.“ Otočila jsem se a podívala se na prázdné místo na silnici, kde ještě před několika vteřinami stál Tesák. Byl pryč. Zase! Rozhlédla jsem se ze strany na stranu jako předtím. Nic.

„Teď tady byl!“ řekla jsem na svou obranu. Nechtěla jsem, aby si mysleli, že mám halucinace.

Usmáli se na mě. „Dobrou noc,“ řekla paní a oba odešli.

Otočila jsem se k autu. Zadní dveře byly pořád otevřené, ale pes nikde. Už po druhé ten den mě napadla zvláštní myšlenka.

Existoval vůbec? Zdálo se mi to? A jestli ano, co to znamená? Ach jo, teď bych se opravdu potřebovala zeptat Googlu.

KAPITOLA 6

Ráno jsem se probudila, překulila se na bok a natáhla se pro mobil. Zívla jsem. Bylo mi teplo, pohodlně a příjemně. Dobře jsem se vyspala a v posteli se cítila odpočatě. Rozklikla jsem Facebook, abych mohla provést svůj ranní rituál – pročíst si během probouzení zprávy. Pro veřejnou osobnost, jako jsem já, je důležité vědět, co se ve světě děje, abych se k tomu mohla náležitě vyjádřit, pokud uznám za vhodné. Jako když například vyhořela katedrála Notre Dame a já si upravila profilovku filtrem s francouzskou vlajkou. Trochu jsem zaskrolovala, ale nic nového se neobjevilo. Skrolovala jsem dál. Pořád nic. Tohle jsem viděla už před pár dny. Proč se mi stránka nechce aktualizovat?

„Do prdele!“ Posadila jsem se na posteli a rozhlédla se. Opravdu jsem tady. Nezdálo se mi to. Nebyl to jen špatný sen... Jsem ve Springdorpu, uprostřed pouště, v jediném hotelu ve městě, zcela bez internetu. Hlasitě jsem si povzdechla a plácla sebou na postel. Pak jsem si vzpomněla, *proč* jsem tady, a v břiše pocítila něco známého. Nejdřív ledový chlad, potom horko. Vylezla jsem z postele a udělala pár kroků sem a tam.

Můj ranní rituál byl narušen a mě to divoce rozrušilo. Každé ráno jsem byla zvyklá dělat několik věcí: nejdřív se podívat na Facebook, potom na Instagram a Twitter, potom si přečíst e-maily a nakonec zkontrolovat WhatsApp. Rozkliknout

plánovací aplikaci a podívat se, co mě ten den čeká. Zaznamenat, jak se cítím. Zapnout krokoměr a začít počítat kroky. Jít do aplikace, která plánovala mé příspěvky na sociální sítě, aplikace, která seřazovala mé denní, týdenní a roční cíle, motivační aplikace, z níž jsem získávala svou pravidelnou dávku hlubokomyslné motivace, a aplikace na sledování srdeční frekvence. Možná bych se i podívala, jaké má být přes týden počasí, a začala plánovat, co si vezmu na sebe, až se budu fotit na Instagram, a kdyby mi zbyl čas, chvilku bych ještě navrhovala vybavení pokoje... Jenže k tomu všemu bych potřebovala internet.

„Sakra!“ Přecházela jsem po pokoji. Všechno bylo špatně. Zdálo se mi, že padám do hlubin. Všechno, co mě drželo pohromadě a dodávalo mi pocit kontroly, bylo najednou pryč. A já zoufale potřebovala kontrolu. Celý život jsem trpěla nekontrolovatelnými pocity, a teprve když jsem se rozhodla zhubnout, pochopila jsem, jak je kontrola důležitá. Jak důležitá je rutina, opakování a všechny drobnosti, které každý den dělám, abych neztrácela hlavu a klid. A když to teď bylo pryč, byla jsem úplně na prášky.

Zatracenej výtah!

Tohle všechno byla jeho vina. Kdybych nešla pozdě na to focení, tak bych dnes pořád chodila s @TheKyleWhite101. Byla bych šťastná, měla bych svoje auto a followery, neztropila bych tu strašlivě trapnou a veřejnou scénu a nebyla tady, v tmavém a zašlém pokoji bez internetu, s pocitem, že se každou chvíli zhroutím. Přešla jsem k oknu, rozhrnula záclony a –

„Tyyyy,“ zachraptěla jsem, jako by to ze mě nechtělo ven. Na druhé straně silnice jsem zahlédla číhat temnou postavu. Seděl hned vedle auta, jako by tam byl celou tu dobu, což mě znovu přimělo zapochybovat o vlastní přičetnosti. Díval se mi do pokoje, čekal a sledoval mě jako nějaký posedlý zvrhlík.

Sebrala jsem odvahu a šla ke dveřím. Prudce jsem je otevřela, ale ony se odrazily od zdi a praštily mě do paže.

„Do prdele! Jau,“ škubla jsem sebou a podívala se na ni. Byl tam malý krvácející škrábanec. Rozběhla jsem se do koupelny, pustila si na ranku vodu a usušila ji papírovým ubrouskem. Ale pak jsem ztuhla...

Pomalu jsem se otočila. *On* teď seděl ve dveřích pokoje.

Stiskla jsem kliku dveří od koupelny, připravená je přibouchnout, kdyby se ke mně rozběhl. Ale neudělal to. Místo toho vstal a začal vrtět ocasem. Přemýšlela jsem, jestli to není nějaká lest, kterou se mě snaží přesvědčit, že je hodný pejsek. Tomu vrtění jsem nevěřila ani za mák. A když udělal krok ke mně, zabouchla jsem dveře. Zůstala jsem tam minimálně pět minut, než jsem otevřela a vykoukla ven. Nepřekvapilo mě, že opět záhadně zmizel.

Kolem desáté jsem odešla na snídani. Hodinu jsem se malovala a žehlila si vlasy. Cítila jsem potřebu vykonat alespoň něco ze svých ranních rituálů, abych si připadala normálně. Jenže když jsem se dověkla na místo, kde se snídáně podávala, moc normálně mi nebylo. Byly tam švédské stoly. Klobásy, rozbředlá míchaná vejíčka, slanina a houby – nic, s čím byste zabodovali na Instagramu. Snídáně pro mě obvykle byla dvouhodinová záležitost, kvůli které jsem vstávala dost brzy. Většinou jsem si připravovala smoothie bowl. Umíte si představit, jak soutěživý je svět umění #smoothiebowl na Instagramu? Honba za lajky stojí člověka hodiny plánování. Musíte nakrájet ovoce do tvaru rozkošných srdíček a dokonale je naaranžovat s jedlými květinami, vytvořit na nich zajímavý obrazec z chia semínek, všechno to nasvítit a nakonec najít perfektní úhel pro svůj perfektní snímek.

Poslední dobou bylo získávání lajků těžší a těžší. Jak by taky ne, když jedna holka dělala jednorožce ze zmrzlého jogurtu. Jedna veganská bloggerka zas vytvářela v misce hoto-vou pláž, kde ovocné želvičky polehávaly na písku z granoly vedle zelenomodrého moře ze spirulinového smoothie. Už nestačilo posypat si smoothie mraženými borůvkami, a proto jsem přemýšlela, že přejdu na keto. S avokádem jde udělat hodně, to mi věřte!

Podívala jsem se na hromádku jídla, která mi ležela na talíři. Nevypadala ani trochu lákavě a já pocítila jisté naléhavé nutkání, tak silné, že bylo těžké mu odolat. Poklepávala jsem prsty o desku stolu a skousla si ret, jak jsem se snažila tomu nepoddat. Neúspěšně. Vytáhla jsem z kabelky mobil a poklepala si jím do dlaně – to mě obvykle uklidnilo. Jenže tentokrát to nezabralo, ba naopak – ještě se to zhoršilo. Nutkání bylo mnohem silnější, příliš neodolatelné. Bylo. To. Tak. Silné! Nedokázala jsem dál bojovat a vzdala to.

Natáhla jsem se po další talíř a začala na něj pokládat jídlo tak, aby prošlo na Instagramu. Slaninu jsem řadila podle velikosti, od nejmenšího plátku po největší, a houby jsem skládala do něčeho, co připomínalo umělecký záměr. S klobásou se, pravda, moc udělat nedalo. Byla tlustá, tekl z ní tuk a na jedné straně jí ruplo střívko, takže její obsah vykukoval jako masa vnitřností. Přisunula jsem si k talíři vázu s lučními květinami v naději, že od ní odvede pozornost. Rozhlédla jsem se po pokoji a zapátrala po něčem – po čemkoli! – co by mou snídaňovou fotku vylepšilo.

V restauraci byli jen dva další hosté, v nichž jsem rozeznala pár z předchozí noci. Rychle jsem přeběhla k jednomu z volných stolů, popadla další vázičku a snažila se ne-navázat přitom se staříky oční kontakt. Položila jsem talíř doprostřed stolu, květiny po obou stranách, napravo umístila slánku a pepřenku a vedle talíře ubrousek. Jeho aranžování